



Horvát költők versei

Dobriša Cezarić

Szlavónia

Kitárul meghitten szívemnek
újra a régi Szlavónia.

Tücsök cirpel a kalászok közt:
az aratás immár közel,
s gabonánkba a barna hörcsög
hívatlan vendégnek jön el.

Asszony ballag a gyalogúton,
réten át, messzi gémeskúthoz,
s dalol magában, áthevülve;
éneke, mint e föld, mely szülte:
szélesen áradó s elnyújtott.



Vesna Krmpotič

Mindig csak egyszer

Madár voltán mindig; de egyetlen egyszer
gyerek volt a madár – aztán soha többet.
Öröklét-fényedben egyszer tündököltem:
ág voltam s rám szálltál – hogy majd tovarebbenj.

Azóta ág vagyok, ringó és remegő.
Téged az időtlen ősi vágy vonzott már,
hogy az lehess újra, mi örökkön voltál:
madár, számtalan sok ágra emlékező.

Egyszer adatott csak, hogy számtalan legyek:
mikor elröppenni kitérted szárnyad –
minden gally s ág akkor fel, az égre lázadt,
és az erdő azt sem tudta, hogy létezett.

Washington, 1976. augusztus 21.



Dubravka Oraié

Csöppnyi templom

A templom, mint alma, kicsiny,
sötét, vak lövöldözés;
bibliai már itt a kín:
a toronycsonk égre néz.

Aratás helyett kaszál
rendet a kertben a halál,
s golyótól tátongó lyuk
az iskolán – szimbólum.

És a tizenketten?
Kik ők? Cinkos mind:
süket és lelketlen.
Teljesen megégett,
szenes a héja
Európa kenyérének.

És szállnak fenn a gépek...

1991. szeptember 19.



Tin Ujević

Lelketlen ősz

Régi ligetekben sétál a sárga ősz.
Lomha a furcsa párákkal teli lég.
Fáradt, fázó törzsek közt szálldosva időz,
s csipog lelketlen egy ördögi veréb.



Šime Vučetić

Két part

Két part vagyunk,
két sosem találkozó part.
Két part egy sorsa adassék nekünk:
hömpölyögjön köztünk az ár,
hömpölyögjön köztünk minden,
hömpölyögjön az örök ismeretlen.

Hiába hívásunk a vízen át:
két part vagyunk, mely egymásra lelni fél;
s nem térhetünk a forráshoz vissza,
hol egykor egyek voltunk ketten.

Testvériesít minket a fény,
testet ölt bennünk a gondolat,
és felhóként ring a szerelem
fölöttünk, a partok fölött.

Ó, milyen boldog partok vagyunk ketten,
mert nem találkozhatunk,
kik a forrásnál egyek voltunk egykor.



Ante Stamać

A történelem kietlen dala

Kihirdeti kietlen dalával a romlást a történelem
Tavak száradnak ki tengeralj sója szikrázik
Feneketlen mélyben fekete égbolton sötétlik a nap
S láthatár alá merülnek mezők és rónák örökre

Földalatti pokolban fajtáját falja a sátán.
Fent a hegyek ráncossá zsugorodnak a fagyban
S beállnak mind a folyók

Szigetek süllyednek sorra tenger fenekére
Szomjukat oltani rozsdás kelyhekből kortyolnak városaink
Álca a föld népein – közönyös svábbogarak

S alakoskodva és szűkülve a félsztől zugolyba búvik
az emberi lélek is



Ivo Dekanović

Csak egy arc

Felhőkarcoló legfelső emeletén,
fent a szédítő magasban
kivilágítva egy ablak –,
fényes négyzetében, könyöklőre hajolva,
alkony szakadékába tekintő ember
titokzatos arca:
léptek, pillantások, sunyi kis gyönyörök
és szorongások fölött sugárzik mágikusan,
kilépve egy pillanatra
a rápántolódott egyszemélyes időből,
oly távolian sugárzik az alkonyban
egy arc,
mintha jelenés lenne.

Csak az sugárzik most, elérhetetlenül:
az elvesztett naptól jelnek ennyi maradt;
csak az sugárzik egyedül, még alig kezdve
küzdelmét a mindent előzőnlő sötéttel.



Vjakošlav Majer

Egy szerelem vége

Halkan, ahogy könyv csukódik be,
meghalt újra egy szerelem:

mi benne volt – már elolvastatott.
Előbb gyógyul a sebezett
szárny mindig, mint fájdalma,
– tudhatod.



Vjakošlav Majer

Régi ösvényeken

Újra
régi ösvényeim
járom;
fény csillan
a porlepte vázákon,
félhomályos
szoba mélyén
szellőzik a rab,
minden az maradt;
tisztán üt
a toronyóra,
minden ablak
ragyogó ma
a napfényben,
mindenütt
a régi minden –
ó, csak én
nem.



Mirko Kovacević

Küldemények

I.

Őrizni akartam az eső illatát,
fehéríteni a felhőt odafent,
fogni a nagyívű szivárványt,

s mindet egy tisztásnyi
derült éggel üdvözlétképp
küldeni neked.

II.

Tartsd vissza titkolt vágyaidat
és hangos óhajaid,
s tárd ki az emlékezés ablakát!

Most küldöm neked épp
messzitűnt kék álmomat.

(A verseket fordította: Cseh Károly)